

mig for ikke at stille noget Endringsforslag til Udkastet, fordi jeg baade tidlig har forudsat, og ogsaa ved hvad der allerede er foregaaet i Salen, er bleven bestyrket deri, at Loven dog, saaledes som den endeligt vilde kunne blive vedtagen paa Rigsdagen, bliver af den Vesskaffenhed, at jeg maa stemme imod den i dens Heelhed og finde det uoesseligere, at vi beholde den provisoriske Anordning af 24de Marts 1848, som vi for Tiden have, end at vi faae en ny Lov, hvorved det forelagte Udkast, hvilket jeg i det Hele taget finder at være hensigtsmæssigt, vilde blive saaledes forandret, at Diemedet ikke vilde opnaaes. Der er istedetfor den omhandlede Paragraph stillet et andet Forslag, men som jeg paa ingen Maade kan stemme for, nemlig, at der skulde sættes en særlig Straf for den, der raadebde til at handle imod den ved Rigets Grundlov bestemte Forsatning. Det forekommer mig, at ikke alle Comitæens Medlemmer ere enige om, hvad derved menes. Det ærede første Medlem af den 3die Valgkreds (Kierkegaard) har villet, at det skulde sigte til dem, der tilraadebde virkelige Foretagender imod Forsatningen, ikke blot saadanne Handlinger, som fandtes ikke at være forsatningsmæssige. Han har nævnt som et Exempel, at, naar man raadebde til, saaledes som der var skeet i Spanien, at suspendere den kongelige Myndighed, saa maatte det være en saadan Handling, eller naar man raadebde til, at den ene Afdeling af den lovgivende Forsamling skulde tilægge sig en Myndighed til at afgjøre Noget, som burde have været afgjort i begge Afdelingerne. Men jeg troer, at trykte Skrifter, hvori man skulde raade til saadanne aabenbart lovsstridige Foretagender, ere saa at sige utænkkelige. Man kan vel tænke sig, at saadanne Foretagender kunne tvæksættes; men, at der i Forveien skulde udkomme Skrifter, som raadebde til, at den lovgivende Forsamling skulde foretage Noget, hvorved den vilde tabe sin hele Egenkab som lovgivende Forsamling, lader sig ikke let tænke, og det vilde i alt Fald være et saa synderligt Foretagende, at man maatte ønske, at der ikke blev givet nogen særlig Lov derfor, men at den indbefattedes under saadanne almindelige Bestemmelser, som jeg forhen har omtalt.

Hvad § 12 angaaer, skal jeg blot gjøre den Anmærkning, at jeg ikke kan være enig i det af Udvalget gjorte Forslag, at Straffen for fornærmende Udtryk imod fremmede Regenter skulde kunne ned sættes til en Mulct af 50 Rbd. Jeg troer, at, naar man finder det nødvendigt, gennem Loven ogsaa at værne imod Fornærmelser mod fremmede Regenter, udøvede ved Pressen, saa maae de Straffe, man sætter derfor, ikke være saadanne Bagateller. Det vil allerede være Noget, som vil være høist ubehageligt for de fremmede Regjeringer, som ere blevne fornærmede ved trykte Skrifter, at de selv skulde staae frem som Anklagere, eller at det idetmindste skal gjøres bitterligt, at de have klaget derover, naar Sag skulde anlægges, hvilket jo vistnok vil gjøre, at de ugjerne nogenfinde ville benytte sig deraf; men, naar Straffen tillige, hvis Sigteelsen gik igennem, skulde kunne affones med en Mulct af 50 Rbd., — en Straf, som er langt mindre end den, som i § 14 er fastsat for nogenlunde betydelige Fornærmelser imod private Personer — saa troer jeg, at de derved vilde finde sig krænkede, og at det Diemed, man vilde opnaae ved en saadan Straffebestemmelse, maatte forfeiles.

Hvad § 13 angaaer, da er der fremført adskillige Betænkkeligheder imod endeel af de Straffebestemmelser, som findes deri. Det er jo vistnok meget rigtigt, hvad der er yttret af den ærede første Landssthingsmand for 3die Valgkreds (Kierkegaard), at selv saadanne videnskabelige Undersøgelser, som ikke i Virkeligheden gik ud paa at nedbryde Grundvolden for al Religion, kunde ved deres Form, ved den maaskee paradore Maade, hvorpaa Forfatteren udtrykker sine Sætninger, staae i Strid med den almindelige Maade, hvorpaa de religiøse Grundbegreber fremstilles, blive Gjenstand for Baatale. Han meente, at der vilde være en særdeles Fare derved, at det ikke blev Theologer, men Jurister, der kom til at domme derom; men jeg troer dog, at oplyste og videnskabeligt dannede Jurister ligesaavel vilde at skjelne imellem, hvad der virkelig kunde kaldes at undergrave Grundvolden for Troen paa Guds Tilværelse og Sjælens Udødelighed, og hvad der er et vist videnskabeligt Udtryk, en vis videnskabelig Form for en Overbeviisning